

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2014. évi október hó 31. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A harmadfokú bíróság a rágalmazás vétsége miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Zalaegerszeg i Törvényszék Bf.190/2014/4. számú ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a magánvádlót, hogy fizessen meg az államnak 4.000 (négyezer) forint harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget.

I n d o k o l á s

A másodfokú bíróság határozata ellen magánvádlójelentett be fellebbezést vádlott felmentése miatt, büntetőjogi felelősségének megállapítása és intézkedés alkalmazása érdekében.

A magánvádló jogi képviselője a harmadfokú nyilvános ülésen a magánvádló jogorvoslati kérelmével azonos tartalommal szólalt fel.

A vádlott védője a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A harmadfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást a Be.387.§ (1) bekezdése alapján abból a szempontból is felülbírált, hogy az eljárási szabályokat az elsőfokú, illetőleg a másodfokú eljárásban megtartották-e, valamint, hogy a másodfokú bíróság ítélete megalapozott-e.

A felülbírálat kapcsán a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletének tényállását - amelynek tartalma azonos az elsőfokú bíróság által rögzítettekkel - mentesnek találta a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól; az tehát teljes körűen felderített, hiánytalan, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

A felülbírálat egyik sajátossága volt, hogy a különböző szinten eljáró bíróságok határozatai ellen bejelentett jogorvoslati kérelmek nem a megállapított tényállást, hanem a tényekből levont jogkövetkeztetéseket támadták. Az elsőfokú bíróság döntésével szemben a vádlott, a másodfokú bíróság határozatával szemben a magánvádló ez okból élt jogorvoslati kérelemmel.

Az egyébként egyező adatokon alapuló és jogorvoslattal sem támadott tényállás a Be.388.§ (1) bekezdése alapján irányadó volt a harmadfokú eljárásban is.

E tényállásból a másodfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségének hiányára.

A szóban forgó jogkérdés eldöntésével kapcsolatban mindenek előtt az EBH 2011.2394. számú döntést volt szükséges megemlíteni, amely lényegét tekintve a másodfokú bíróság ítéletében adott értékeléssel azonos jogelvek mentén tekintette át az utóbbi évtizedek következetes ítélkezési gyakorlatát. Ennek a lényege, hogy a becsület csorbítására egyébként objektíve alkalmas tényközlés jogellenességét kizárja, ha az peres, vagy más, jogilag szabályozott (hatósági) eljárásban jogosultság, illetve kötelezettség gyakorlása során, az adott eljárás tárgyát képező ügy érdemével összefüggésben állóan történt. Ilyennek tekintendő többek között a jelentéstételi, feljelentési, bejelentési, tanúzási, hivatali, munkaköri kötelezettség teljesítése is. Ezekben az esetekben tehát a cselekmény társadalomra veszélyességét - ekként jogellenességét - kizáró okról van szó. Ennek háttérében kettős érdek húzódik meg, egyrészt az ügyfél általi joggyakorlás, illetve kötelezettség teljesítésének biztosítása, másrészt a hatósági eljárás zavartalanságának, a döntés ténybeli objektivitásának megóvása.

A fentiekkel megegyező álláspontot fogalmazott meg a BH 2014.B.3. számú jogeset is: rágalmozás nem állapítható meg jogellenesség hiánya miatt a becsület csorbítására egyébként alkalmas tényállítás kapcsán, ha a tényközlés peres, vagy más, jogilag szabályozott hatósági eljárásban, az arra előírt eljárás rendjében, az eljárás tényét képező ügy érdemével összefüggően - mint feljelentési, bejelentési jogosultság vagy tanúzási kötelezettség teljesítése által - valósul meg.

A harmadfokú bíróságnak a felülbírált ügyben is a fenti körülmények megvalósulását kellett vizsgálnia. Az első- és másodfokú bíróság álláspontja azonos volt abban a kérdésben, hogy a vádlotti kijelentés objektíve alkalmas volt becsület csorbítására, illetőleg, hogy az állított tények a valóságnak nem felelnek meg. Ugyanakkor a sérelmes tényállításra munkaügyi perben, a vádlott által bejelentett fellebbezés írásban előterjesztett indokolásában került sor. A harmadfokú bíróság egyetértett a másodfokú bírósággal abban, hogy a vádlott az ügy tárgya körében és arra nézve tette a becsület csorbítására alkalmas kijelentéseit. Nem volt jelentősége ugyanakkor a harmadfokú bíróság álláspontja szerint annak a körülménynek, hogy a munkaügyi jogvitában eljáró bíróságok a tényállításokat alkalmatlannak találták a

vádlti igényérvényesítés pozitív elbírálásához, pernyertességének előmozdításához. Ennek ellenére vitathatatlan az a tény, hogy a kijelentés megtételének célja egy olyan gyakorlat bemutatása volt, amely alátámasztja a vádlottal szemben az egyenlő bánásmód elvének megsértését. Ennek igazolására került a beadványba a kifogásolt kijelentés.

Egyetértett a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság megítélésével abban a kérdésben is, hogy a becsület csorbítására egyébként objektíve alkalmas tényállítások nélkülözték a gyalázkodó, becsmérő jelleget.

Mivel a másodfokú bíróság jogi érvei mindenben megfeleltek a fent bemutatott bírói gyakorlatnak, ezért a harmadfokú bíróság a törvényszék felmentő ítélete ellen bejelentett magánvádlói fellebbezést sem találta alaposnak.

Amint arra a magánvádló jogi képviselője perbeszédében utalt, a törvényszék ítéletének 4. oldal 1. bekezdésében található megállapításból - a zrt1. vezetőinek menesztéséről azfórumán közzétett cikk - jogi következtetés nem volt levonható. Annak mellőzését a harmadfokú bíróság mégsem találta szükségesnek. A megállapítás ugyanis nem a magánvádlóra, hanem a vádlott korábbi munkáltatójára, a **zrt1**re, az ott folyó gazdálkodásra vonatkozott.

A kifejtettek miatt a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét a Be.397.§ alapján helybenhagyta.

Miután a vádlott büntetőjogi felelőssége nem volt kimondható, ezért a harmadfokú eljárásban felmerült bünyogi költséget a Be.339.§ (1) bekezdésére figyelemmel a Be.514.§ (1) bekezdése alapján a magánvádlónak kell viselnie.

P é c s, 2014. október 31.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Zalaegerszegi Törvényszék Bf.190/2014/4. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bhar.II.65/2014/8. számú végzése folytán a 2014. évi október hó 31. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke